

Téma č. 2: Naslouchat

- Máme zkušenost, že lidé, kteří přicházejí do farnosti nově, se cítí ztraceni, nepovšimnuti, nepřijati. Neví, na koho se obrátit, nikdo je neosloví, nezeptá se na jejich dary, hřivny, na jejich touhu po zapojení. Nezajímá se o jejich životní příběh ani jak a proč se v kostele ocitli. Nezaznívá osobní jednotlivé pozvání do společenství nebo na faru.
- Pokud nedojde k přijetí a začlenění, nevzniká prostor důvěry ke sdílení starostí a životních příběhů.
- Lidé, kteří nepatří do již zaběhnutých společenství nebo struktur, tak zůstávají osamoceni.
 - Kněz by si mohl všimnout nových tváří a jednotlivě je oslovit, zajímat se o ně, např. na konci mše svaté si stoupnout ke dveřím, podat lidem ruku, zajímat se. Pokud to kněz z časových důvodů opravdu není schopen stihnout, můžou se zapojit členové pastorační rady. Pastorační rada by měla mít oči otevřené a navazovat oční kontakt s „neviditelnými lidmi ve farnosti“.
 - Po mši sice vznikají skupinky diskutujících před kostelem, jsou však uzavřené.
 - Pokud je společná aktivita /např. ve farní stodole/, pak je potřeba, aby si příchozích někdo cíleně všiml, promluvil s nimi, pozval je ke stolu.
 - Nezaznívají pozvánky do sboru, scholy, do společenství /kromě dětských/, pro nově příchozí jsou to uzavřené skupiny. Je potřeba to vědomě zařazovat a zvát.
 - Pokud pozvánky zazní, je potřeba představit člověka, na kterého se mají lidé obracet, včetně kontaktů na něj a ukázat ho.
- Podle tváří nejsou známí členové pastorační rady ani oblast, kterou mají ve farnosti na starost.
- Nezaznívá nabídka možnosti rozhovoru s knězem. Úřední hodiny napsané na budově to nespĺňují. Nejsou osobním pozváním.
- Jako Charita vnímáme nedostatky z naší strany a nabízíme větší spolupráci s farnostmi. Jsme součástí církve, jsme její účelové zařízení pro pomoc potřebným. Neznamená to však, že by tím farnost „měla splněno“. Charita by zároveň měla farníkům lépe nabízet možnost se k charitnímu dílu připojit. Je-li Charitou nabídka pomoci a spolupráce dobře komunikována, farníci se zapojují. Program Charity by se měl objevovat v pastoračním plánu farnosti, Charita jej musí včas farnosti dodat. Provázanost by měla být mnohem větší. V kostele by jednou za čas mělo zaznít, v čem Charita nabízí svou pomoc a jak poskytuje služby. Smyslem je účinná pomoc lidem.
- Ve farnosti mimo pastorační radu neexistuje systémově nastavená možnost vyjádřit svůj názor, nikdo se na názor laiků vlastně neptá. Neprobíhá ani žádná veřejná evaluace činnosti a směřování /duchovního, pastoračního/ nebo klimatu farnosti – např. formou dotazníků, rozhovorů, skupin.
- V rámci promluv kněží by mohlo zaznívat v promluvách i více praktických odkazů na odborníky z různých oblastí, kteří nabízejí pomoc lidem v různých situacích / např. manželský poradce, sociální služby, právní problematika, psychická pomoc, exorcismus apod./
- Někteří lidé se ocitají na okraji společenství z důvodu vyloučení z možnosti přijímat svátosti a dalších statusů, / např. rozvedení, homosexuálové apod./ Místo toho, aby jim byla poskytnuta větší podpora-vzhledem k jejich náročné životní situaci, stávají se „černými ovce“, jakoby pošpiněnými... Životní příběh každého člověka by měl být zohledněn.

Rozvedení nemají přístup ke svátostem oproti laicizovaným kněžím, což je některými vnímáno jako nespravedlnost.

- Velká debata se ve skupině odehrála k tématu přijímání homosexuálních osob v církvi a otázkám sexuality obecně. Pluralita názorů je široká. Na jednotném výstupu jsme se neshodli. Dokázali jsme však o tom spolu mluvit a respektovat se.
- Abychom mohli naslouchat, musíme se vidět, vědět o sobě, poznat se, důvěřovat si. Je tedy nutné zaměřit se na vztahy a lidskost uvnitř farností.

3 klíčová slova:

Být všímaví vůči druhým, Nabídka propojení Charity a farností, Vytvářet možnosti pro vyjádření názorů